FARFARS EVENTYR

Nu skal du høre eventyret om ***Hop-og-plask***

Er du klar?

Så begynder vi!

Der var engang, for sådan begynder alle rigtige eventyr. Det er så du ved at det er et eventyr om noget der skete engang. Ikke nu. Ikke i går. Ikke for 100 år siden, men bare engang.

Så altså, der var engang en mand der boede i et lille hus, i en lille landsby, i et lille land. Alle mandens venner kaldte ham Hop-og-plask, og det kan man jo mene er et underligt kælenavn, men det giver faktisk god mening. Bare vent.
I virkeligheden hed manden dog Henning Svupsak Jørgensen, og det var det alle andre kaldte ham. Det giver også god mening, for det var jo det han i virkeligheden hed.

Hop-og-plask havde et stort akvarie inde i stuen. Det var fuldt af fisk i alle mulige farver. Der var endda et par stykker i umulige farver.
”Ja, men det er sådan det er med fisk,” sagde Hop-og-plask. Og det var jo noget vrøvl.

Ude i haven, der hvor andre har en plæneklipper og en rive, havde Hop-og-plask en flyvemaskine. Og hver dag når han havde fodret sine fisk med lakridskonfekt og rosenkål – for det var det bedste de vidste – så sprang han op i sin flyvemaskine og fløj en tur, for lige at se sig lidt omkring.
Og det er så her omkring, at historien bliver en lille smule endnu mere mærkelig. For når Hop-og-plask fandt et sted hvor der så ekstra dejligt ud nede på jorden under ham, ja, så åbnede han flyvemaskinens dør, og gik ud.

”Hopsa,” sagde han lige inden han trådte ud af døren og ud i alt det ingenting som luften er så fuld af. Og så begyndte han, at falde lige ned mod jorden.
Det gik hurtigere og hurtigere, og Hop-og-plasks kinder blafrede som en gammel karklud på en tørresnor i blæsevejr. Og lige om lidt rammer han jorden med et ordentligt drøn, og det er ikke helt ufarligt. Så kan man godt brække både det ene og det andet; arme og ben og næse og ribben og øjenbryn, ja faktisk brækker hele kroppen, og det skal man passe på med. Men lige da det gik allerhurtigst, trak Hop-og-plask i en snor der hang og blafrede på hans skulder, og PLAF, så foldede en kæmpestor faldskærm sig ud, og Hop-og-plask svævede stille og roligt resten af vejen ned på jorden.

”Uha, det var dejligt,” sagde Hop-og-plask, da han igen stod med begge ben på jorden, uden at have brækket hverken det ene eller det andet.

Og imens Hop-og-plask gik en tur ud i luften, og faldt hele vejen ned på jorden, så vendte hans flyvemaskine om, og fløj stille og roligt hjem og landede i haven. Så var den var klar til næste gang Hop-og-plask fik lyst til, at flyve højt op i luften hoppe ud.

En dag hvor det regnede, og ikke var vejr til at flyve højt op og gå ud af flyvemaskinen, gik Hop-og-plask rundt derhjemme. Han kedede sig lidt, og tænkte over hvad han skulle finde på, så han slap for, at rydde op og støvsuge. Og så var det, at fik han øje på akvariet med de mange fisk.

Jeg gad godt svømme som en fisk, tænkte han, mens fiskene i alle mulige og et par umulige farver, svømmede rundt i vandet. Hop-og-plask var temmelig sikker på, at det måtte være dejligt sådan at svæve rundt i vandet. Lidt som når han gik ud af sin flyvemaskine, og først faldt vildt hurtigt ned, men endte med at svæve stille og roligt det sidste stykke ned til jorden i sin faldskærm. Men fiskene havde ikke faldskærm på. De svævede bare i vandet, og det blev Hop-og-plask faktisk ret misundelig på. Så misundelig, at han tænkte: Det vil jeg også prøve.

Dagen efter var det igen dejligt vejr. Regnen var holdt op, solen skinnede, og Hop-og-plask tænkte, at det lige var vejr til at gå en tur i luften. Så han satte sig ud i sin flyvemaskine ude i haven, og fløj højt, højt op. Og mens han sådan fløj rundt deroppe, fik han øje på noget vand. En hel masse vand. Faktisk et helt hav. Det må jeg hellere se nærmere på, tænkte han, og styrede flyvemaskinen hen mod havet.

”Wow!” sagde Hop-og-plask da han var kommet frem. ”Der er godt nok meget vand i sådan et hav.” Så kom han i tanke om, at der da sikkert også var fisk i havet, som svævede rundt i vandet. Og så blev han helt misundelig igen. ”Øv,” sagde han. ”Hvorfor er jeg ikke en fisk?” Og altså, det var der jo mange gode grunde til. En af de bedste var, at han var blevet født som et menneske, og alle ved jo, at mennesker ikke er fisk.

”Måske,” sagde Hop-og-plask til sig selv. ”Måske, kan jeg gå ud af flyvemaskinen som jeg plejer, men i stedet for at lande på jorden, kan jeg lande i havet. Jeg har jo faldskærm på, og så kan jeg bare svæve rundt i vandet med den. Ligesom fiskene.”

Så det gjorde han. Rejste sig fra sædet hvor han havde siddet og styret flyvemaskinen, åbnede døren, og gik ud i luften. Som sædvanlig drønede han nedad det første stykke, så kinderne blafrede som en gammel karklud på en tørresnor i blæsevejr. Så trak han i snoren til faldskærmen, og PLAF, foldede den sig ud, og Hop-og-plask svævede stille og roligt det sidste stykke ned mod havet. Til sidst ramte han havet, og fortsatte ned i vandet.

”Nu skal jeg rigtigt svæve sammen med fiskene,” sagde Hop-og-plask til sig selv. Det næste han sagde lød noget i retning af: blup-blop-flebbelebbelebbe. Det er nemlig sådan det lyder, når man taler med hele hovedet nede i havet. Hop-og-plask forstod ikke hvad han selv sagde, så han holdt op med at sige noget, når nu det alligevel ikke gav mening. Og pludselig forstod han, hvorfor fiskene hjemme i akvariet aldrig sagde noget. Det var der jo ingen grund til, når det bare blev sådan noget bloppelop.

Det med at svæve rundt i vandet gik det ikke så godt med, for når en faldskærm falder i vandet, bliver den bare ligesom et kæmpestort og pladdervådt dynebetræk

med en hel masse snore i, som det er meget nemt at fare vild i. Og det var lige hvad Hop-og-plask gjorde. Han blev fuldstændig viklet ind i faldskærmen og alle snorene. Og til sidst lignede han bare en stor, og meget våd, rullepølse.

Det her går slet ikke som jeg havde tænkt mig, tænkte Hop-og-plask. Det er da noget værre træls noget. Og så gjorde han noget der ikke bare var træls, det var også ret dumt. Han trak vejret dybt. Eller, han troede i hvert fald, at han trak vejret dybt. Problemet var bare, at der nede i havet, ikke er noget vejr at trække. Kun vand. Og hvis man trækker vejret under vand, risikerer man at drukne. I hvert fald hvis man er et menneske, og det var jo lige hvad Hop-og-plask var. Et menneske, og mennesker trækker vejret. De trækker ikke vandet. Det er lige det modsatte af hvad fiskene gør. De trækker vandet, og ikke vejret. Og hvis en fisk kommer op af vandet, drukner den også. Bare i luft i stedet for vand.

Nå, men Hop-og-plask bloppeloppede rundt i vandet og som en anden rullepølse, og var godt i gang med at drukne. Og man skal passe på med at drukne, for det dør man nemlig af. Men Hop-og-plask havde ikke lyst til at dø lige den dag, så han holdt op med at prøve på at trække vejret under vandet.

Ha, tænkte han. Så holder jeg da bare vejret.

Og det gjorde han så. Bare ikke ret længe. For hvis man bliver ved med at holde vejret, virker det lige så godt – eller skidt – som hvis man prøver at trække vejret under vand. Hop-og-plask holdt vejret et stykke tid, men til sidst blev han nødt til at trække vejret. Under vandet. Det gik heller ikke så godt denne gang.

Helt ærligt, tænkte Hop-og-plask. Det her er da virkelig op ad bakke. Og så begyndte han at vrikke med hele kroppen, for at komme ud af faldskærmen og alle snorene.

Det havde han nu ikke meget held med. Jo mere han vrikkede, jo mere blev han snøret sammen.

I det samme kom der en fiskefar forbi. Han var ude at svømme en tur med sine børn.

”Hvad er det for en stor rullepølse?” spurgte et af fiskebørnene.

”Jeg tror det er et menneske i en faldskærm,” sagde fiskefar.

”Hvad laver han?” spurgte et andet af fiskebørnene.

”Jeg tror han er ved at drukne,” sagde fiskefar.

”Hvad betyder ’drukne’?”

”Det er sådan en måde at dø på,” forklarede fiskefar.

”Men hvorfor gør han det?”

”Det er ikke godt at vide,” sagde fiskefar. ”Man kan aldrig helt vide med mennesker. De er kendt for at gøre nogle virkeligt mærkelige ting. Som for eksempel, at rulle sig ind i en faldskærm og hoppe i vandet for at drukne.”

Det forstod fiskebørnene ikke ret meget af. Men de tænkte alle sammen, at det egentlig var en rigtig dårlig idé, sådan at ploppe rundt og lege druknepølse på den måde.

Da Hop-og-plask havde holdt vejret i rigtig lang tid, og kæmpet med faldskærm og snore i endnu længere tid, lykkedes det ham til sidst at komme ud af skærmen. Og så skyndte han sig ellers at svømme opad. Til sidst nåede han helt op hvor havet sluttede og luften begyndte, og så kunne han endelig trække vejret. Det havde han virkelig glædet sig til.

”Pyha,” sagde han, og gispede efter endnu mere luft. ”Så sagde vi bare, at nu har jeg prøvet det, så det behøver jeg ikke at gøre en anden gang.”

Det er fint nok at bade i havet, men at springe ned i det med faldskærm, er det bedst at holde sig fra. Heller ikke selvom tanken om at svæve som fiskene lyder sjov. Og hvis man absolut vil svømme rundt sammen med fiskene, så skal man have en dykkerdragt og en flaske luft eller to med. Ikke en faldskærm.

Skæg for sig, og snot for sig, som man siger. Eller hver ting til sin tid, som man også siger. I virkeligheden mener man bare, at nogle ting fungerer bedst hver for sig. Som for eksempel svømning og faldskærme.

Et par dage efter at Hop-og-plask nær var druknet inde i faldskærmen, kom han til at fortælle sine venner om det. Og det skulle han aldrig have gjort. De grinede så voldsomt, at de rullede rundt på gulvet mens de slog sig på lårene af grin. De syntes at det var noget af det dummeste de nogensinde havde hørt. Og det var så der, at Henning Svupsak Jørgensen fik sit nye navn: Hop-og-plask.

Og Hop-og-plask måtte vente et stykke tid inden han kunne springe ud med faldskærm igen. For den faldskærm han havde haft på den dag han hoppede i havet, var blevet nede i havet. Han havde haft så travlt med at komme op for at trække vejret, at han slet ikke havde husket at få den med. Og han havde virkelig ikke lyst til at dykke ned efter den.